Vienuolystės pradžioje gyvenimas Tailande man atrodė labai neteisingas. Vyresnieji vienuoliai gaudavo geriausią maistą, sėdėdavo ant minkščiausių pagalvėlių ir jiems niekada nereikėdavo stumti karučių. O mano vienintelis dienos patiekalas buvo šlykštus, apeigų metu tekdavo iš¬tisas valandas sėdėti ant kietų betoninių grindų (jos, be to, buvo gumburiuotos, nes kaimiečiai buvo niekam tikę betonuotojai) ir kartais reikėdavo labai sunkiai dirbti. Kokie jie laimingi, o aš toks vargšas.

Praleidau daug nesmagių valandų, ieškodamas, kaip pateisinti savo nepasitenkinimą. Vyresnieji vienuoliai tikriausiai jau tokie nušvitę, kad visas tas gardus jiems gaminamas maistas tiesiog be reikalo švaistomas, todėl aš turėčiau gauti geriausią maistą. Vyresnieji vienuoliai metų metus yra prasėdėję sukryžiuotomis kojomis ant kietų grindų ir tikriausiai prie to pripratę, todėl aš turėčiau gauti tas minkštas pagalvėles. Be to, vyresnieji vienuoliai ir taip jau nutukę nuo geriausio maisto, ant užpakalių turi „natūralias pagalvėles". Vyresnieji vienuoliai tik nurodinėja, ką jauniesiems dirbti, bet patys nieko nedirba, tai kaipgi jie gali žinoti, ką reiškia karštą dieną stumti sunkų karutį?! O kadangi visus darbus yra jie sumanę, tai patys ir turėtų juos dirbti! Kokie jie laimingi, o aš toks vargšas!

Pats tapęs vyresniuoju vienuoliu, valgiau geriausią maistą, sėdėjau ant minkštos pagalvėlės ir beveik nebedirbau fizinio darbo. Bet vis save pagaudavau su pavydu žvelgiantį į naujokus. Jiems nereikėjo sakyti kalbų prieš susirinkusią minią, visą dieną klausytis kitų žmonių vargų ar valandų valandas leisti tvarkant vienuolyno reikalus. Jų neslėgė jokia atsakomybė, jie turėjo daug laisvo laiko vien tik sau. Ne kartą nugirdau save sakantį: „Kokie jie laimingi, o aš toks vargšas!"

Ir staiga aš suvokiau, kaip yra iš tiesų! Jaunuosius vienuolius kamuoja „jauno vienuolio kančios" o vyresniuosius graužia „vyresniojo vienuolio kančios". Kai tapau vyresniuoju vienuoliu, tiesiog pasikeitė kančios forma.

Lygiai tą patį jaučia ir vieniši, nesukūrę šeimos žmonės, jie pavydi vedusiems, o vedę pavydi viengungiams. Taigi turėtumėte prisiminti, kad vesdami ar ištekėdamos jūs tiesiog pakeičiate „viengungio kančias" į „vedusiojo kančias". Išsiskyrę mes ir vėl tik pakeičiame „vedusiojo žmogaus kančias" į „viengungio kančias". Kokie jie laimingi, o aš toks vargšas.

Kai esame skurdžiai, pavydime tiems, kurie yra turtingi. Tačiau daugybė turtuolių pavydi neturintiems pinigų - pavydi nuoširdžios draugystės ir laisvės nuo atsakomybės. Praturtėjus pasikeičia tik viena: „neturtėlio kančios" į „turtuolio kančias". Išėjus į pensiją ir netekus pajamų šaltinio, pasikeičia tik vienas dalykas: „turtuolio kančios" į „neturtėlio kančias". Ir taip tęsiasi be galo. Kokie jie laimingi, o aš toks vargšas.